

סתם נזירות כ"ט יוס אע"ג דמתנא' שלשים וכשאתה יורד למניינם יש לומר דנזר אלהי על ראשו לא הוּי ממניינא דהוא לשון כתר דמתמרגמינן כלינא: **הנהו** דררשא. וכיון דאתיין לדרשא לא מנטרפינן למניינא ומנינן להו מכ"ט: **בלמד** שהנזירות חל ע"ה הנזירות. ודאי נראה דאס אמר הריני נזיר ומיר לא אינטריך דמישממע שפיר כשיטלים נזירותו הראשון דמתחיל ומונה נזירות שני וכו' אינטריך קרא להיכא^ו דלמזר הריני נזיר היום ומיר דהוה לן למימר לא חייל עליה אלא חד נזירות כיון דלמזר היום להכי אינטריך קרא מיותר שהנזירות חל על הנזירות:

הוא י"א ואיבא חד מינייהו דראו דררשא. או אחד או עשרה ולאו דוקא חד מדההוא למניינא כולהו למניינא ונהי דליכא זכו דרשא מכל מקום אתו למניינא: **תנן סתם נזירות שלשים יום וכו' אלא כבר פדא קשיא**. דמשמע שהתנא משך נזירות דלזרייתא אתא לאשמועינן ומשני כיון דליכא יוס תלתין דמגלה ומייתי קרבנות ואסור לשמות זיין וליטמא למתים עד שמצינא קרבנותיו משוס הכי [תנין תלתין יומין דמשך

הנזירות עד תלתין יומי כי לכתחילה אי אפשר להציא קרבנותיו זכ"ט אפילו לזכר פדא אלא זיוס שלשים (הויא ליה [כפרה] דלפילו נזיר טהור קנת חוטא הוא שזיער עזמו מן היין): **מגלח** ששלשים וא' יום כו' **אלא כבר פדא קשה**. דהוה ליה לגלח זיוס[ל] דשלמו נזירות זכ"ט יוס: **אמר רך בר פדא איבא סיפא ואב גילה ביום שלשים יצא אלא סיפא מסייעא י"א**. ורישא דקאמר לכתחילה: כשיאמר שלשים יוס שלימין להיות נזיר אי אפשר לו לגלח זיוס שלשים וגזרו חכמים כשאומר נזיר סתם לכתחילה לא יגלה אלא זיוס שלשים וא' אצל דזיעבד אס גילה שני ל' יא שכן דינו דלזרייתא דסתם נזיר יגלה זיוס שלשים ואס תאמר אמאי אינטריך למימר גזירה אטו היכא דלמזר שלימס יוס זלא שלימס דהכי מוכח בסמוך בפירכא שניה דלזכר פדא דלית ליה מקנת היום ככולו כי אמר שלשים דמדלזרייתא רריך לגלח זיוס ל' ואחד יש לומר דמשוס דשני לקמן לרז מתנא' זאומר שלימס דהתם ליכא לשנויי זלישנא אחרניא דאשמועינן כשאמר לשון מיותר ל' יוס כאלו^ז אמר שלימין [דבוה] מקנת^ח היום ככולו ואינטריך דלזומר^ט שלימס קמשני נמי זכא לישנא לזכר פדא: **וְלָרֵךְ בַּתְּנָא קְשִׁיָּא סִיפָא קְסָבָר מִקְצַת הַיּוֹם בְּכוֹלֹ**. הילכך אס גילה זיוס שלשים יא כיון שעשה מקנת היום זנזירות ומיהו לכתחילה לא יגלה אלא זיוס שלשים ואחד ולזכר פדא לית ליה מקנת היום ככולו דל"כ אפילו זיוס כ"ט אס גילה יא א והתנא אמר זיוס שלשים אס גילה יוס^י שלשים יא: **תנן הריני נזיר שלשים יום אם יגלח יום שלשים יא יצא**. זשלמא ב[א] אי דוקא יוס שלשים לזכר פדא דלית ליה מקנת היום ככולו ניחא אע"ג דלעיל קאמר אס גילה יוס שלשים יא התם הוא דסתם נזירות קביל עליה דהוי כ"ט אצל הכא דלמזר שלשים יוס משך נזירות כל שלשים יוס הלכך אס גילה זיוס שלשים לא יא דלית ליה מקנת היום ככולו אלא לרז מתנא' לזכר פדא דלמזר שלשים יוס לישנא ימירא הוא דלפילו סתם לרז מתנא' הוי שלשים יוס וכו' אמר הריני שלשים יוס הוי כאליו אמר שלימס וליכא למימר מקנת היום ככולו ולכך אס גילה זיוס שלשים לא יא: **וְאִתְּ הַשְּׂנִיָּה בַיּוֹם ס"א בְּשִׁלְמָא אָרְבַּ בַּתְּנָא נִיחָא**. כשיגלה הראשונה זיוס שלשים ואחד נגמר נזירות ומתחיל נזירות שני זו זיוס מידי דהוי אהדס שמקבל עליו נזירות זחתי היום שעולה לו אותו יוס ליוס שלס הלכך זיוס ס' כלו ז' נזירות וזכ"א מגלה על השניה ומנאל דכל תגלחת זיוס שלשים וא' וכ"ת סוף סוף מאי קמ"ל מתני' לרז מתנא' הא זרישא דהדיא דלכתחילה רריך לגלח זיוס ל' ואחד הא לא קשיא דסיפא אתא לאשמועינן דיוס ל' עולה לכאן ולכאן דממסיק לקמן זשינוי'א אליבא דרז מתנא' והא לא שמעינן מרישא אלא לזכר פדא קשה מרישא שמגלה על הראשונה זיוס ל' [ואחד] ועל השניה זיוס ס' [ואחד] ואע"ג דאקשינן לזכר פדא מרישא כי האי וכזר שני ליה מדרבנן^י גזרו דלכתחילה רריך לגלח זיוס ל' ואחד ואס כן מאי [הדר] פריך ליה דרך הש"ס כן להקשות ענין קושיא ראשונה ולתרו' ענין תירוך ראשון וזלזד שישמעינו קנת חידוש מה שלא שמענו זרישא וי"ג איכא קנת חידוש זסיפא לזכר פדא שאין זרישא כדנפקא לן לקמן בזמסקנא דתירו'אל דמשמעינו דמקנת היום ככולו לזכר פדא זחחילת הנזירות כאדס שמקבל עליו נזירות זחתי היום אע"פ שאותו חידוש לא נתפרש זסיפא לזכר פדא זריכין אנו למימר שהש"ס סומך על כך : עוד סיגנון אחר זשלמא לרז מתנא' ניחא (הא) כלומר הא דקמני שמגלה כל נזירות זיוס שלשים ואחד דהיינו הראשונה זיוס ס"א ואע"ג דשמעינן מרישא דמגלה זיוס שלשים ואחד סיפא אינטריכא ליה לאשמועינן דיוס שלשים עולה לכאן ולכאן לז' נזירות כדמסיק לקמן אלא לזכר פדא קשיא אף על גז דלזכר פדא נמי רריך לגלה זיוס שלשים ואחד מדרבנן כדשני לעיל מכל מקום תיקשי לזכר פדא מיימור המשניות

פדא אמר לך. אטו מי ליכא חד מינייהו דלא אתא לדרשא: **אלא מדההוא למניינא הנהו נמי**. דלדרשא אתי להו למניינא^י: **סנ מני שאמר הריני נזיר מגלה** ^{יא} לשלשים ואחד יוס זשלמא לרז מתנא'. דלמזר שלשים היינו דקאמר שמגלה [יוס] ^{יב} שלשים ואחד דהיינו לאחר מלאת ימי נזרו: **אלא לזכר פדא**.

דלמזר עיקר נזירות לא הוי אלא כ"ט זושלשים איבעי ליה לגלח: הכי גרסינן **אלא רישא נעשה כאומר שלימס:** ^{יג} **אמר לך זכר פדא**. רישא דתני שמגלה לשלשים ואחד: **נעשה כאומר שלשים יוס שלימס**. ולכתחילה מגלה ליוס שלשים ואחד וכיון דלא אמר זדהיא ליוס שלימס אס גילה ליוס שלשים יא: ^{יד} **דקפזכר מקלח היום**. שעזר מיוס שלשים כמי שעזר כולו דמי והאי דמגלה לזכר הכי נעשה כמי שגילח ליוס שלשים ואחד. ואס תאמר הוהיל ולזכר פדא נמי רריך להמתין ^{יז} עד יוס שלשים ואחד מאי איכא זין רז מתנא' לזכר פדא איכא הו'דלזכר פדא אס נטמא זיוס שלשים אחר מלאת קרינא זיה וזכו אינו סותר את ^{יח} נזרו ולזכר מתנא' דלמזר אין עיקר נזירות פחות משלשים יוס סוף מלאת קרינא זיה וזריך למנות

פעס שניה. אי נמי היינו דליכא זניייהו שעס אמר הריני נזיר ו"כ"ט ימים מגלה לכתחילה ליוס שלשים אליבא דזכר פדא ולרז מתנא' הולך ומשלים כל ל' שאין שום נזירות פחות מל' יוס ואינו מגלה עד ל' וא': **והא י' סנן גילה** ^{יט} יוס ל' לא יא כאומר שלימס. (ממש) דלריך לו להשלים כל מה שזכר ^כ ולגלה אחר מלאת דהוה ליה כמי שזוכר לגלח מאה יוס דמונה מאה יוס מיוס ליוס והזכר מגלה. איכא דגרסי לה זלישנא אחרניא רישא זאומר שלימין ומפרש לה רישא לזכר פדא לא קשיא כגון דלמזר הריני נזיר שלשים יוס דלריך למנות לכתחילה שלשים ולגלה זיוס שלשים ואחד הא סתמא אס גילה יוס שלשים יא וסיפא דקמני י' לא יא זאומר שלימין ופרושי מפרש לה לרישא מי שאומר הריני נזיר מגלה לשלשים ואחד ואימתי אמרו שרריך לגלח זיוס שלשים ואחד ^כ בזמן שאמר הריני נזיר שלשים יוס ואס אמר שלשים יוס שלימין אס גילה זיוס שלשים לא יא: **סנ מי שזור שני נזירות מגלה אס הראשונה ליוס שלשים ואחד והשניה ליוס ס"א**. דלכי גילה זיוס שלשים ואחד לראשונה לאלתר זכנסה לו נזירות שניה זחזמו יוס עלזמו ומנאל דכי מגלה נמי זכנסיה ^כ זיוס ס"א קאים ליה זיוס שלשים ואחד: **זשלמא לרז מתנא' ניחא אלא לזכר פדא**. למה לי כולי האי זששים חזכר אחד סגי: ^{כז} **אמר לך זכר פדא אימא סיפא אס גילה** ^{כח} **זיוס שלשים כו'**. אלמא דלא הוי עיקר נזירות אלא שלשים חזכר אחד: **אלא סיפא מסייעא ליה**. לזכר פדא מדקאמר שאס גילה את הראשונה ליוס שלשים שפיר דמי ורישא דקמני שלשים ואחד נעשה כאומר שלימין אצל היכא דפריש הריני נזיר שלשים יוס חזכר אחד מגלה לכתחילה ליוס שלשים דעיקר נזירות אינו אלא שלשים חזכר אחד:

אצל

היה מקנת היום ככולו והא תנן אמר הריני נזיר וכו' אס גילה ליום: ^{כט} **רש"י** ד"ה אלא וכו' למניינא משום הכי תני שלשים ואע"ג דבציור אחד הוא. ה"פ: ^ל **ד"ה** תנן וכו' מגלה יום שלשים ואחד זשלמא: ^{לא} **ד"ה** הכי גרסי' ה"פ עס ד"ה אמר לך וד"ה נעשה כאומר וכו': ^{לב} **ד"ה** דקפזכר וכו' אינו סותר את נזרו ולזכר מתנא': ^{לג} **ד"ה** והא תנן גילה ליום וכו' למאד יוס וכו' שלשים יוס שלמים וכו' דלריך למנות תחלה לשלשים וא' ולגלה וכו' שלשים יוס שלמים ואס אמר: ^{לד} **ד"ה** אמר לך וכו' אס גילה הראשונה זיוס שלשים:

מסורת הש"ס

^א (א) שמתן ל"א יוס: ^ב (ב) לקמן ו'. טו: ^ג ספחים ד. נה. מ"ק טו: ^ד י: ^ה ע: ^ו כ: זכרות כ: כה. מה לנ. ^ז (א) לקמן טו. ^ח (מנאף שיך לך ו. ^ט

נוסחת הריב"ן

[א] שמגלה ל"א יוס: [ב] כ"ט יוס: [ג] ולזכר מתנא קשיא סיפא דמני דאס גילה ליוס ל' יא אמר לך רז מתנא לעולם אין נזירות פחות מל' יוס והכא מאי עממא דלמזר דלאס גילה ליוס ל' יא דקפזכר מתקני זיו: [ד] שלא לגלה עד [ה] הא: [ו] (כ"ט יומס) לתא זכ"י: [ז] דתניא: [ח] שזכר ה"פ וזחתי' מה"ד גלה אחר מלאת דהו"ל כמי שזוכר לגלח מאה יוס מיוס ל"א יוס והזכר מגלה. איכא דגרסי וי' [וגמגום וז"ע]: [ט] תחילה: [י] דקמני יא זאומר סתם ופרושי כו': [יא] [זיוס ס"א] לתא זכ"י: [גן] גילה את הראשונה זיוס כו':

הגהות הבה"ח

^א (א) גמ' מקנת היום ככולו והא תנן אמר הריני נזיר וכו' אס גילה ליום: ^ב (ב) רש"י ד"ה אלא וכו' למניינא משום הכי תני שלשים ואע"ג דבציור אחד הוא. ה"פ: ^ג (ג) ד"ה תנן וכו' מגלה יום שלשים ואחד זשלמא: ^ד (ד) ד"ה הכי גרסי' ה"פ עס ד"ה אמר לך וד"ה נעשה כאומר וכו': ^ה (ה) ד"ה דקפזכר וכו' אינו סותר את נזרו ולזכר מתנא': ^ו (ו) ד"ה והא תנן גילה ליום וכו' למאד יוס וכו' שלשים יוס שלמים וכו' דלריך למנות תחלה לשלשים וא' ולגלה וכו' שלשים יוס שלמים ואס אמר: ^ז (ז) ד"ה אמר לך וכו' אס גילה הראשונה זיוס שלשים:

גליון הש"ס

תוב' ד"ה מלמד. דאמר הריני נזיר היום נזיר כ"ל ומיר היום:

הגהות מהר"ב

[א] תוב' ד"ה ולזכר מתנא קשיא סיפא וכו' והתנא אמר זיוס שלשים אס גלה יוס שלשים יא עכ"ל. ז"כ אס גלה זיוס שלשים יא דוקא יוס שלשים זכ"י. אי"מ: [ב] ד"ה תנן הריני נזיר שלשים יוס אס גלה יוס שלשים לא יא זשלמא יוס דוקא יוס שלשים. נמתק מינות אי דוקא יוס שלשים:

הגהות התוספות

1. ז"ל לכתחילה ל"א היינו עממא דכשאמר שלשים יו'.
2. ז"ל הוי כאלו.
3. ז"ל דלא ארמינן זוה מקנת היום כ"ל לומר.
4. ז"ל ע"כ דאס גילה יא דמשמע דוקא יוס שלשים יא.
6. ז"ל דמרבנן.

אלא לזכר פדא קשיא. דל' חזר א' סגי^א דמגלה ומביא קרבנותיו ואסור וכו' ובטומאה עד שביא קרבנותיו והויא ליה כפרה הנזיר טהור נמי בעי כפרה על שזיער עצמו מן היין משום הכי קמני ל' לפי שגם ביום ל' אסור עד שיגלה ויביא קרבנותיו והשתא לזכר פדא סתם נזירות כ"ט יוס ומגלה ביום ל' ובמסקנא לא קאי היכא זשלמא לרז מתנא נזירות כ"ט יוס ומגלה אינו מגלה עד שישלים כל קשיא דמיוס כ"ט שלימי ימי נזירותו וביום ל' יגלה וההו מצי לשנויי לאלתר ולאייכות דע"כ אמרינן הכי: אס גילה יוס ל' יצא. ואס אחת דנזיר ל' יוס אמאי יצא כיון דאבתי לז שלימ' נזירותו. אלא יוס שיהא סיפא ע"כ מסייע ליה לזכר פדא. הילכך רישא את לך לפרושי דנעשה כאומר שלימס. כלומר אע"ג דסתם נזירות כ"ט יוס גזרו חכמים בין שאמר הריני נזיר סתם ובין שאמר הריני נזיר כ"ט יוס שיהא נזיר ל' יוס לפי שמגהג הזה הוא זכני אדם מאחר שסתם נזיר הוא סותר למניין ל רק חזר יוס א' הנזרו נזירות מפרש ל' יוס שחרו מוכן שלם לך גזרו בכולן ל' יוס וזלה ביום ל' וא'. אבל אס גילה ביום ל' יצא. והאי דקאמי באומר שלימס לאו דוקא דלזכר פדא לית ליה מקנת היום ככולו אלא הכי קאמר נעשה כאומר דזכר שמשמע שלימס דהיינו ל' יוס:

קסבר האי תנא מקצת היום ככולו וכיון שנתג מקנת נזירות ביום יום שיהא ביום יצא. ומי לכתחילה אמרו חכמים שלא יגלה כיון כיון שהוא ממנין נזיר והשתא ליכא מידי בעיקר נזיר בין רז מתנא לזכר פדא דלזרייתו מדלזרייתא מגלה ביום ל' ומדרבנן אינו מגלה אלא עד יוס ל' אלא בהא פליגי דלזכר פדא מיוס כ"ט שלמו ימי נזירותו ואס נטמא יוס ל' קודם הבאת קרבנותיו אינו טמא מדלזרייתא אלא מדרבנן ואינו מביא קרבן. ולרז מתנא יוס שלימס מן הכוין אלא מקצת היום ככולו ואס נטמא קודם הבאת קרבנותיו סותר מדלזרייתא ורי"מ דוקא קאמר בר פדא נעשה כאומר שלימס היינו דוקא היכא דקאמר הריני נזיר בסתם אבל אס אמר הריני נזיר כ"ט יוס מגלה ביום ל' ואיכא כיינויהו טובא. אס קודם יוס ל' לא יצא. זשלמא לרז מתנא ניחא אלא לזכר פדא קשיא ומשני הכא ודאי דאמר שלימס. פ"י כיון דאמר ל' יוס הוי כאילו אמר שלימס. אית ספרי' דגרסי הכי ולא נהירא וזשי גזירא דהיאך קאמר לרז מתנא ניחא דהא תך ממני' סיפא תיך מתנא דאוקי לה בר מתנא דזכר מקצת היום ככולו. והאיך ניחא ליה דסיפא פליגא איישא וסברה דלא אמרי' מקצת היום ככולו. הילכך נראה כניוסת הספרי' דגרסי' זשלמא לזכר פדא ניחא דכיין דכיין נזיר סתם ומה לי אס אמר הריני נזיר ל' יוס כיון דמקנת היום ככולו ומשני באומר שלימס שאמר בפרוש הריני נזיר שלשים יוס שלימס דהשתא לא מצי למימר מקצת היום ככולו כיון שפירש שלימס. פ"י כיון דסתם נזיר ל' יוס למה לו לפרש ל' יוס אלא ודאי כיון שאמר ל' יוס נעשה כאומר שלימס: מי שזור ב' נזירות כגון שאמר הרי עלי ב' נזירות: והשניה ליוס ששים וא' דאחר שגילה ביום ל"א והתחיל בו ביום לנהוג נזירות ואתו מקצת היום נעלה לו למנין שלשים:

^[א] נראה ז"ל איזי דליכא יוס תלתין דמגלה ומציא קרבנותיו וכו'.